

A audiri posse desperet, commemorata est necessitudo quadam exaudiendi nos deo, quoniam ipse est dominus pascu noster qui fecit nos. Ille deus noster, nos populus pascu eius, & oues manuum eius. Pastores homines, vel etiam patrefamilias domini pecorum: oues quas habent, non ipsi fecerunt: oues quas pascunt, non ipsi creauerunt: noster autem dominus deus, quia deus & creator est, fecit sibi oues quas habeat, & quas pascat, nec alter instituit quas ipse pascit, nec quas ipse instituit, alter pascit. Ploremus ergo ante illum. Neque enim in bono sumus, dum in hoc seculo sumus. Cum enim placebimus domino in regione viuorum, tunc detergentur lachrymae nostrae, & dicemus ei laudes qui nos exemit de vinculis mortis, pedes nostros a lapsu, oculos nostros a lachrymis, ut placeamus domino in regione viuorum: quia difficile est ut ei placeatur in regione mortuorum. Est autem & hic unde illi placeamus, eius misericordia in his deprecando, a peccatis nos quantum possumus abstinendo, in quantum autem non possumus confitendo atque plangendo. Ita in hac vita sumus sperantes aliam vitam, plorantes in spe, imò plorantes in re, gaudentes in spe. Professus ergo in hoc cantico, quia

B lumus oues eius, populus pascu eius, oues manuum eius: audiamus quid ad nos loquatur, tanquam ad oues suas. Pridem pastoribus loquebatur superiore lectione, praesenti autem & hodierna ouibus loquitur. In illis ergo eius verbis, nos cum tremore audiebamus, vos cum securitate. Quid ergo in istis verbis hodiernis? Nunquid vicissim nos cum securitate, vos cum tremore? Non utique. Primo, quia etiam pastores sumus, pastor non solum quod dicitur ad pastores, cum tremore audit, sed etiam quod dicitur ad oues: si enim securus audit quod ad oues dicitur, non est illi cura de ouibus. Deinde iam & tunc diximus charitati vestre, duo quaedam in nobis esse consideranda, vnum quod Christiani sumus, alterum quod praepositi sumus. Quod ergo praepositi sumus, inter pastores deputamur, si boni sumus. Quod autem Christiani sumus, & nos vobiscum oues sumus. Siue ergo dominus pastoribus loquatur, siue ouibus, nos omnia cum tremore oportet audire, nec recedat sollicitudo de cordibus nostris, ut ploremus ante dominum qui fecit nos.

Cap. II.

Ezec. 34

C

Psal. 97.

Psal. 120.

Cap. III.

Esa. 42.

Mat. 25.

Audiamus itaque fratres, unde dominus oues suas improbas corripit, & quid promittat ouibus suis. Et vos, inquit, oues meae, haec dicit dominus deus. Primo, quanta felicitas est esse gregis dei, si quis etiam cogitet, fratres, etiam in istis lachrymis, & in istis tribulationibus magnum gaudium concipit. Neque enim in eius grege est quem lupi possunt flagellare, aut cuius somnium possunt captare praedones. Illi enim dictum est, Qui pascit Israel: de quo dictum est, Non dormiet neque dormitabit, qui custodit Israel. Vigilat ergo super nos ille vigilantibus nobis, vigilat & dormientibus nobis. Si ergo de pastore homine securum est pecus hominis, quanta debet esse nostra securitas pascente deo, non tantum quia pascit nos, sed etiam quia fecit nos? Vna est nostra sollicitudo quae nobis imponitur, audire vocem pastoris, & est nunc tempus audiendi, quia ille nondum assumptus est tempus iudicandi. Qui loquitur modo, tacet. Loquitur enim modo in praepotio, tacet in iudicio. Ideo dicit quodam in loco, Tacui, nunquid semper tacebo? Quomodo tacuit, cum hoc ipsum loquendo dixerit? Qui dicit, tacui, non tacet, quia & hoc ipsum dicere, tacui, non tacere est. Audio ergo te loquentem in tot praepotio, in tot sacramentis, in tot paginis, in tot libris. Audio denique in hoc ipso quod dicis, Tacui, nunquid semper tacebo? Quomodo ergo tacuisti? Quia nondum dico, Venite benedicti patris mei, percipite regnum: & nondum dico alijs, Ite maledicti in ignem aeternum, qui praeparatus est diabolo & an-

gelis eius, & nondum haec ipsa ita dico ut iam praedicti Tacui. Vltimam sententiam quam dicturus est iudex, in tabella descripturus manu sua, ultra quam sententiam nihil iam iudicaturus est, partes non audiunt. Illis foras exeuntibus scribitur, attonitae sunt ambae partes atque suspense, contra quam vel pro qua sententia illius procedat. Magnum secretum iudicis, unde secretarium nominatur. Magnus timor eorum qui in causa sunt, quid ille cogitet, & quid scribat ignoratur, & homo est, & illi de quibus ille iudicat, utique homines sunt. Ille autem deus noster est, & nos populus pascu eius, & oues manuum eius. Et cum sit ille creator, nos creatura, ille immortalis, nos mortales: ille inuisibilis, nos visibiles, noluit nos latere in hac vita, quam vltimam sententiam in fine dicturus sit. Nemo ante dicit, damno, qui vult dammare: nemo ante dicit, ferio, qui vult ferire. **Ma Ca. III.** gna ergo lenitas, magna misericordia, magna mansuetudo, sed non abutatur patientia eius ad nostram nequitiam, & illo peccata nostra portante, nos quae si faciendo ei onus augeamus peccata peccatis, quasi ut ille plus portet qui non laborat cum portat peccata nostra, quibus adhuc parcit, quia adhuc sustinet, & illius ostendunt patientiam, nostram cumulant sarcinam. Ignoras, inquit, quia patientia dei ad poenitentiam te adducit? Patientia dei illa est quam taciturnitatem vocat, de qua dicit, Tacui, nunquid semper tacebo? Ergo cum argueret quidam & diceret, Qui praedicat non furandum, furaris: qui dicit non adulterandum, adulteras, &c. ait, an diuitias bonitatis eius & longanimitatis contemnitis? Quia ille bonus est, quia longanimis, quia videt & tacet, quia videt & sustinet, putas illum iniquum? Ignoras quia patientia dei ad poenitentiam te adducit? Et vide si semper tacebit, qui modo tacet. Tu autem, inquit, secundum duritiam cordis tui & cor impoenitens thesaurizas tibi iram in die irae & reuelationis iusti iudicii dei, qui reddet unicuique secundum opera sua. Ergo tacet, nunquid semper tacebit? Item dicit post quaedam enumerata peccata, haec fecisti & tacui, id est, haec fecisti & non vindicaui, suspicatus es iniquitatem, quod ero tui similis. Et reuera hoc cogitant mali, cum multa fecerint mala, & mali sibi accidere nihil viderint, non tantum placent eis facta sua mala, sed etiam deo placere putant: intantum procedit impietas, ut & deum similem sibi existimet impius contemptor. Et cum deus adducat eum monendo, docendo, hortando, corripiendo ad similitudinem suam, non solum non sequitur similitudinem dei, sed deum vult ducere ad similitudinem suam. Haec est iniquitas maior, dum ipsa peccata, a quibus se non corrigit, deo placere putat. Suspensus es iniquitate quod ero tui similis. Et quid sequitur? Arguam te. Quare hoc? Tacui, nunquid semper tacebo? Itaque fratres, quoniam sermo iste qui de ore procedit & me terret & vos omnes enim vnam spem habemus bonam in illo, & omnes pariter timere debemus, ne illo offenso non inueniamus quod speramus, sed experiamur quod contempsimus, audiamus omnes tanquam oues dei, dum loquitur qui tacet, dum monet nos, & nondum iudicat nos qui fecit nos, dum vacat audire, dum licet & legere. Et vos, inquit, **Cap. V.** oues meae, haec dicit dominus deus, Ecce ego iudico **Ezec. 34** inter ouem & ouem, & hircos & arietes. Quid hic faciunt hirci in grege dei? In istisdem pascuis, in istisdem fontibus, & hirci tamen sinistrae destinati, dextris miscentur, & prius tolerantur quam separabuntur, & hic exercetur omni patientia ad similitudinem patientiae dei. Separatio enim ab illo erit, aliorum ad sinistram, aliorum ad dexteram. Nunc autem ipse tacet, tu vis loqui. Sed unde dico, tu vis loqui? Unde ipse tacet? A vindicta iudicii, non a verbo correptionis. Ipse